

Úvod

Jednoho dne jsem vzala do ruky tužku a začala kreslit. Nebyl za tím žádný plán ani záměr. Jen jsem si tak prostě kreslila spoustu lístečků a bylo mi při tom dobře. Tak vyrostl první strom. Líbil se, a tak vyrostl druhý, třetí, desátý. A jak rostly, začaly i mluvit.

Tak jsem za sebe a skrze sebe nechala mluvit stromy. Vnímám život kolem sebe, nějak jej cítím a prožívám, ale k vyjádření mi někdy chybí slova, kdežto strom to řekne sám.

Myslím, že mé obrázky nejsou až tak uměním kreslit. Jsou o pocitech, o naději i zklamání, o radosti i smutku, o víře a lásce. Jsou o tom, co přináší život. A mají duši, a proto mluví.

Kdo se nenechá zmást obalem, ale dívá do podstaty věcí, kdo vnímá běh života v souvislostech a chápe jeho hlubší smysl, ten mne v těch stromech pozná. A pozná v nich i sebe.

Mám stromy ráda. Nejsou to jen rostliny, jsou to zářiče, vysílače i přijímače, které nás spojují s vesmírem. Jsou silné, stojí nehnuté v místě, kde se narodily, a stojí dlouho, i staletí. Vidí mnohé, přesto nesoudí. Jen ve větru tiše šeptají. A mají nám co říct.

Pro vás není důležité, co jsem prožívala já, ale co říkají vám. Příkladem buď moje vztyčená pěst, ta hovoří jasně. A dost všem lžím a bezpráví! Koukal na něj náš osmiletý vnuk. „Co ti to říká?“ ptám se ho. Na okamžik se zamyslel a potom řekl: „Hurá!“ Myslím, že to hovoří za vše.

Ke čtení této knížky nemusíte znát písmenka. Nemusíte dokonce ani umět česky. Je psaná jazykem mezinárodním, jazykem srdce. Nechejte ji na sebe působit někde v ústraní, kde vás nikdo neruší. Sami pak poznáte, že myšlenky, které vám proletí hlavou, nejsou vaše, jsou to zprávy z vyšších sfér, na které se vám podařilo napojit. Vnímejte je a nechejte vstřebat do své duše. Ptejte se dál a čekejte, odpovědi přicházejí.

Jsme jako ty stromy, každý jsme jiný, každý jsme originál a jiného na světě není. Každý z nás v sobě nosí nenapodobitelný poklad jedinečnosti a dokonalosti. Jenže ho pečlivě skrývá před

světem a často i před sebou samým. Za kůrou přetvářky se skrývá strach z nepochopení a odmítnutí. Marně se snažíme někomu podobat a k něčemu patřit.

Je to škoda. Protože co nás opravdu spojuje, je právě ta naše jedinečnost. Umíte si představit les, kde si jeden strom myslí, že je lepší nebo horší než ten druhý? Začne se stydět nebo naparovat? Jak směšné!

Jak nádherný, barevný, proměnlivý a přitom silný a mocný je les s tisíci jedinečných stromů, kde dva stejné nenajdete. A všechny tam patří. Každý je jiný a všechny o sobě navzájem vědí, že se potřebují a že jeden bez druhého už nejsou lesem.

Až usne naše ego, pak naše duše promluví. Potom budeme jako ten les. Zastav se a poslouvej. My bez stromů nepřezijeme, ony bez nás ano. Nemusíme je chránit, musíme si uvědomit, že ony chrání nás.

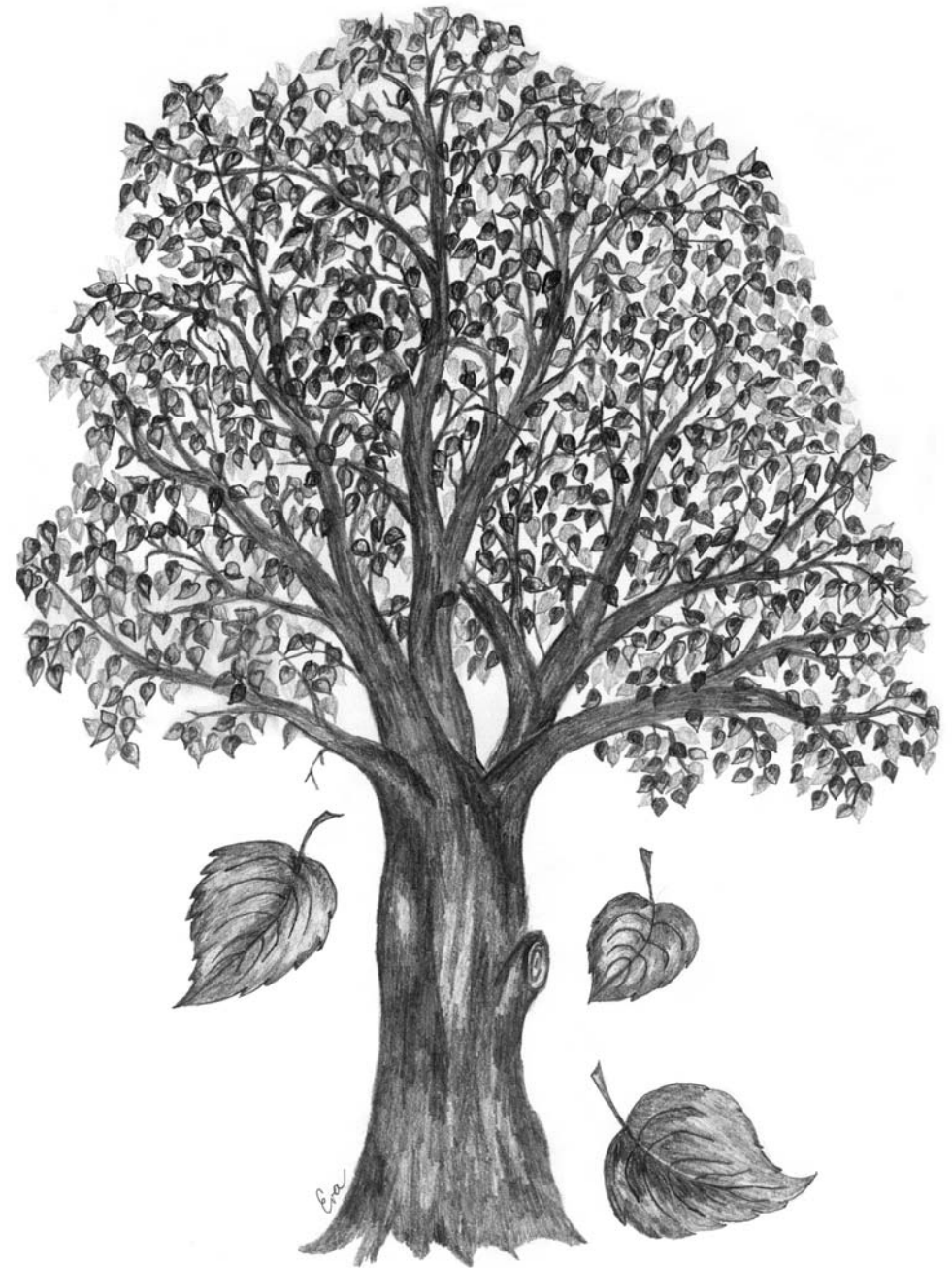

Jím to všechno začalo. Vzala jsem do ruky tužku a namalovala strom. Prostě jen tak. Líbil se paní Růženě, tak jsem namalovala další a ještě další. A najednou koukám, stromy začaly mluvit.

Paní vůbec netuší, jakou lavinu spustila. Neudělala vůbec nic jiného, než že se jí líbil jeden obyčejný obrázek.

Ani my netušíme, jaké laviny spouštíme. Kéž stromy promluví i k vašim srdcím a kéž spustí lavinu, která pomůže zachránit svět.

Děkuji Vám, paní Růženko Havlíčková.

Bohatstvím a hojností naplň svůj život.
Bohatstvím krásy, přátelství a lásky.

